

กติกาสัญญามิลาน ว่าด้วยนโยบายอาหารในเมือง

15 ตุลาคม 2558

ตระหนักว่าเมืองซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของประชากรมากกว่าครึ่งหนึ่งในโลกมีบทบาทเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนาระบบอาหารที่ยั่งยืนและส่งเสริมอาหารเพื่อสุขภาพ และเพราะแม้ว่าแต่ละเมืองจะมีความแตกต่างกัน แต่ก็ล้วนเป็นศูนย์กลางของนวัตกรรมทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม และต้องบริหารจัดการทรัพยากรสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน การลงทุน และความเชี่ยวชาญจำนวนมาก

ยอมรับว่าระบบอาหารในปัจจุบันกำลังเผชิญกับความท้าทายในการจัดหาอาหารที่พอเพียง ปลอดภัย มาจากแหล่งผลิตในพื้นที่ มีความหลากหลาย เหมาะสม อุดมไปด้วยสารอาหาร และดีต่อสุขภาพให้กับทุกคนได้อย่างต่อเนื่องถาวร และเล็งเห็นว่าหน้าที่ในการจัดหาอาหารสู่เมืองจะต้องประสบกับข้อจำกัดหลายประการที่เกิดจากการกระจายอาหารและการเข้าถึงที่ไม่สมดุล ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม การขาดแคลนทรัพยากรและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ไม่ยั่งยืน และการสูญเสียอาหารและการเกิดขยะจากอาหาร

ตระหนักว่าการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อโลกของเรา ทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งจำเป็นต้องมีการตรวจสอบอีกครั้งถึงวิธีการที่เมืองต่างๆ อยู่จัดหาอาหารและน้ำ ตลอดจนสินค้าและบริการที่จำเป็นอื่นๆ

ตระหนักว่าความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในรูปแบบต่างๆ มีอยู่ในทุกเมือง ซึ่งถือเป็นภาระอันยิ่งใหญ่ในด้านสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล และทำให้เกิดค่าใช้จ่ายทางสังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญในครัวเรือนระดับชุมชน เทศบาล และระดับชาติ

เล็งเห็นว่าครอบครัวเกษตรกรและผู้ผลิตอาหารรายย่อย (โดยเฉพาะผู้ผลิตที่เป็นสตรีในหลายๆ ประเทศ) มีบทบาทสำคัญในการจัดหาอาหารสู่เมืองและพื้นที่ของเมือง โดยช่วยรักษาระบบอาหารที่ยืดหยุ่น เสริมภาค และเหมาะสมกับวัฒนธรรม และเล็งเห็นว่าการปรับทิศทางระบบอาหารและห่วงโซ่คุณค่าสำหรับอาหารที่ยั่งยืนคือแนวทางในการเชื่อมผู้บริโภคกับผู้ผลิตอาหารในเมืองและชนบท

ตระหนักว่าการเกษตรในเขตเมืองและพื้นที่กึ่งเมืองกึ่งชนบทสร้างโอกาสในการปกป้องและบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพในภูมิทัศน์ของภูมิภาคเมืองและระบบอาหาร ซึ่งนำไปสู่การความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ การบริการต่างๆ ในระบบนิเวศ และความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์

ตระหนักว่าเนื่องจากนโยบายด้านอาหารมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความท้าทายและนโยบายอื่นๆ มากมายในเมือง เช่น ความยากจน สุขภาพและการคุ้มครองทางสังคม สุขอนามัยและสุขภาพ การวางแผนการใช้ที่ดิน การขนส่งและการพาณิชย์ พลังงาน การศึกษา และการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ จำเป็นอย่างยิ่งที่แนวทางที่นำมาใช้ต้องมีความครอบคลุม เป็นสหวิทยาการ และเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างสถาบัน

ตระหนักว่าภาคประชาสังคมและภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญในการจัดหาอาหารสู่เมือง นำมาซึ่งประสบการณ์ นวัตกรรม และการรณรงค์เพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืนมากขึ้น และบูรณาการความต้องการที่สำคัญเพื่อแนวทางที่ครอบคลุมทางสังคมและอิงสิทธิเข้ากับนโยบายอาหารในเมือง

ระลึกว่าเมืองต่างๆ ใต้ให้คำมั่นว่าจะจัดการกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมกลยุทธ์และการดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และปรับเปลี่ยนเมืองให้สามารถรับมือกับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีต่อระบบอาหารในเมือง (เช่น คำมั่นที่ให้ไว้ในงาน World Urban Forum ที่จัดมาอย่างต่อเนื่อง และที่การประชุม Habitat III United Nations Conference on Housing and Sustainable Urban Development ที่กำลังจะมีขึ้น) และส่งเสริมการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนผ่านโครงการความหลากหลายทางชีวภาพในเมือง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

ตระหนักว่าเมืองและพื้นที่ใกล้เคียงจะมีบทบาทในการดำเนินกระบวนการระหว่างประเทศ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และเป้าหมายในวาระการพัฒนาหลังปี 2558 ทั้งยังจะมีส่วนร่วมในการเจรจาที่จะเกิดขึ้นสำหรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (COP21) รวมถึงมีส่วนร่วมใน Zero Hunger Challenge จัดการกับอาหารในเมืองอย่างยั่งยืนใน International Conference on Nutrition ครั้งที่ 2 และมีบทบาทสำคัญในกรอบการทำงานหลังปี 2558 เพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ

ในโอกาสที่มารวมตัวกันในเมืองมิลาน ที่งาน Milan Expo - Feeding the Planet, Energy for Life
เราขอกล่าวดังนี้

1. เราจะทำงานเพื่อพัฒนาระบบอาหารที่ยั่งยืน ครอบคลุม ยืดหยุ่น ปลอดภัย และมีความหลากหลาย จัดหาอาหารที่ดีต่อสุขภาพและราคาไม่แพงให้กับทุกคนในกรอบสิทธิมนุษยชน และลดปริมาณของเสียและอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ในขณะที่เดียวกันก็ปรับตัวและบรรเทาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
2. เราจะส่งเสริมการประสานงานระหว่างหน่วยงานและภาคส่วนต่างๆ ในระดับเทศบาลและชุมชน บูรณาการการพิจารณานโยบายอาหารในเมืองเข้ากับนโยบาย โครงการ และความคิดริเริ่มด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดหาและกระจายอาหาร การคุ้มครองทางสังคม โภชนาการ ความเท่าเทียม การผลิตอาหาร การศึกษา ความปลอดภัยของอาหาร และการลดของเสีย
3. เราจะแสวงหาความสอดคล้องระหว่างนโยบายและโครงการที่เกี่ยวข้องกับอาหารของเทศบาลและนโยบายและกระบวนการที่เกี่ยวข้องในระดับภูมิภาค ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ
4. เราจะมีส่วนร่วมกับทุกภาคส่วนในระบบอาหาร (รวมถึงหน่วยงานใกล้เคียง ฝ่ายเทคนิคและองค์กรวิชาการ ภาคประชาสังคม ผู้ผลิตรายย่อย และภาคเอกชน) ในการกำหนด การดำเนินการ และการประเมินนโยบายและโครงการที่เกี่ยวข้องกับอาหารทั้งหมด
5. เราจะทบทวนและแก้ไขนโยบาย แผนงาน และข้อบังคับของเมืองที่มีอยู่เพื่อส่งเสริมให้มีการจัดตั้งระบบอาหารที่มีความเท่าเทียม ยืดหยุ่น และยั่งยืน
6. เราจะใช้กรอบทางปฏิบัติการเป็นจุดเริ่มต้นในการที่แต่ละเมืองจะจัดการกับการพัฒนาระบบอาหารในเมืองของตนเอง และเราจะแบ่งปันข้อมูลความคืบหน้ากับเมืองที่ลงนามในกติกาสัญญา รัฐบาลแห่งชาติ และหน่วยงานระหว่างประเทศตามความเหมาะสม
7. เราจะสนับสนุนให้เมืองอื่นๆ เข้าร่วมการดำเนินการตามนโยบายด้านอาหารของเรา

ลงนามโดย

(ชื่อของตัวแทนผู้มีอำนาจลงนามของเมืองหรือรัฐบาลท้องถิ่น)

เมือง

วันที่

กรอบแนวทางปฏิบัติการเพื่อนโยบายอาหารในเมือง

ลักษณะของกรอบแนวทางปฏิบัติการนี้เป็นไปโดยสมัครใจ จุดประสงค์คือเพื่อให้ตัวเลือกเชิงกลยุทธ์แก่เมืองที่มุ่งหวังที่จะมีระบบอาหารที่ยั่งยืนมากขึ้น โดยใช้กติกาสัญญามิลานว่าด้วยนโยบายอาหารในเมือง ซึ่งนำเสนอโดยเทศบาลเมืองมิลานที่งาน Expo 2015 “ป้อนโลก พลังงานเพื่อชีวิต”

กรอบการทำงานนี้สร้างขึ้นจากประสบการณ์ตรงของเมืองที่ลงนามในกติกาสัญญา และคำนึงถึงความมุ่งมั่น วัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่หลากหลาย แม้ว่าตัวเลือกต่างๆ จะจัดเป็นกลุ่มตามหัวข้อ แต่ควรถือเป็นจุดเริ่มต้นสู่การบรรลุเป้าหมายร่วมกันในการมีระบบอาหารที่ยั่งยืน การปฏิบัติงานส่วนใหญ่ (เช่น โครงการอาหารในโรงเรียน หรือสวนชุมชน) อาจอยู่ภายใต้อำนาจของเทศบาลมากกว่าหนึ่งหน่วยงานหรือแผนก และจะสร้างผลกระทบต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในหลายมิติ (เศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ และสิ่งแวดล้อม)

เมืองต่างๆ สามารถเลือก ปรับเปลี่ยน และจัดกลุ่มตัวเลือกต่างๆ ให้เป็นแนวทางการดำเนินงานตามความเหมาะสมกับสถานการณ์เฉพาะของตน นอกจากนี้ ยังมีการเชื่อมโยงไปยังเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตัวอย่างแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อเป็นคำแนะนำเพิ่มเติม

การดำเนินการที่แนะนำ: การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ (ธรรมาภิบาล)

1. **อำนวยความสะดวกในการทำงานร่วมกันระหว่างองค์กรและสำนักต่าง ๆ ที่บริหารจัดการเมือง และสร้างความสอดคล้องของนโยบายและโครงการที่ส่งผลกระทบต่อระบบอาหารไม่ว่าจะในภาคส่วนและระดับการบริหารใด โดยใช้และบูรณาการแนวทางที่อิงตามสิทธิ การดำเนินการอาจรวมถึงการมีเจ้าหน้าที่ประจำที่ดูแลด้านนี้โดยเฉพาะ การทบทวนงานและขั้นตอนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง และการจัดสรรทรัพยากรใหม่**
2. **ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระดับเมืองผ่านการพูดคุยและมีส่วนร่วมทางการเมือง และหากเหมาะสม มีการแต่งตั้งที่ปรึกษานโยบายด้านอาหาร และ/หรือ การจัดตั้งเวทีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือสภาเทศบาลที่ทำงานด้านอาหาร ตลอดจนการให้ความรู้และการสร้างจิตสำนึก**
3. **ระบุ จัดทำแผนที่ และประเมินโครงการด้านอาหารในพื้นที่และการดำเนินงานของภาคประชาสังคม เพื่อเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดให้เป็นโครงการและนโยบายที่เกี่ยวข้อง โดยได้รับการสนับสนุนจากสถาบันการศึกษาและวิจัยในท้องถิ่น**
4. **พัฒนาหรือปรับปรุงนโยบายและแผนงานด้านอาหารในเมือง และจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมให้กับนโยบายและโครงการด้านอาหาร ทบทวน รวบรวม และเสริมสร้างกฎข้อบังคับของเทศบาล**

สร้างขีดความสามารถเชิงกลยุทธ์เพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืน ดีต่อสุขภาพ และยึดหลักความเท่าเทียม โดยหาสมดุลระหว่างประโยชน์ที่พื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทจะได้รับ

5. พัฒนาหรือปรับปรุงระบบสารสนเทศที่ประกอบไปด้วยหลายภาคส่วนเพื่อใช้ในการพัฒนา นโยบายและการดำเนินงานที่มีผู้รับผิดชอบชัดเจน โดยส่งเสริมความร่วมมือใช้งาน คุณภาพ ปริมาณ ความครอบคลุม และการจัดการและแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารในเมือง ทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการ และข้อมูลที่สร้างโดยภาคประชาสังคมและพันธมิตรอื่น ๆ
6. พัฒนายุทธศาสตร์ลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติเพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นของระบบอาหารในเมือง โดยคำนึงถึงเมืองที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ วิกฤตที่ยืดเยื้อ และความไม่มั่นคงด้านอาหารเรื้อรังในพื้นที่เมืองและชนบท

การดำเนินการที่แนะนำ: อาหารที่ยั่งยืนและโภชนาการ

7. ส่งเสริมอาหารที่ยั่งยืน (ดีต่อสุขภาพ ปลอดภัย เหมาะสมต่อลักษณะทางวัฒนธรรม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และอิงตามหลักสิทธิ) ผ่านโครงการด้านการศึกษา การส่งเสริมและการสื่อสารด้านสุขภาพ โดยให้ความสำคัญกับโรงเรียน ศูนย์ดูแล ตลาด และสื่อ
8. แก้ไขปัญหาโรคไม่ติดต่อที่เกี่ยวข้องกับอาหารที่ด้อยคุณค่าทางโภชนาการและโรคอ้วน โดยเน้นไปที่การลดการรับประทานน้ำตาล เกลือ ไขมันทรานส์ เนื้อสัตว์ และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากนม และเพิ่มการรับประทานผักและผลไม้ และอาหารที่ไม่ผ่านกระบวนการแปรรูป
9. พัฒนาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริโภคอาหารอย่างยั่งยืน เพื่อแจ้งให้ผู้บริโภค นักวางผังเมือง (โดยเฉพาะในเรื่องการจัดหาอาหารให้กับประชาชน) ผู้ให้บริการอาหาร ผู้ค้าปลีก ผู้ผลิต และผู้แปรรูป และส่งเสริมแคมเปญการสื่อสารและการฝึกอบรมด้านอาหาร
10. ปรับปรุงมาตรฐานและระเบียบข้อบังคับเพื่อให้สถานบริการสาธารณะสามารถเข้าถึงอาหารที่ยั่งยืนและน้ำดื่มที่ปลอดภัย สถานที่ดังกล่าว เช่น โรงพยาบาล สถานบริการด้านสุขภาพและการดูแลเด็ก ที่ทำงาน มหาวิทยาลัย โรงเรียน บริการด้านอาหารและจัดเลี้ยง สำนักงานเทศบาลและเรือนจำ และหากเป็นไปได้ ให้ขยายถึงพื้นที่ขายปลีกและขายส่งอาหารและตลาดของเอกชน
11. ตรวจสอบเครื่องมือเพื่อส่งเสริมอาหารที่ยั่งยืน ทั้งที่เป็นระเบียบข้อบังคับและที่เป็นคำแนะนำ ให้ปฏิบัติตามความสมัครใจ ที่มีเอกชนและบริษัทมหาชนเข้ามามีส่วนร่วมตามความเหมาะสม โดยใช้นโยบายการตลาด การประชาสัมพันธ์ และการติดตาม รวมถึงสิ่งจูงใจและเครื่องป้องปราม ในทางเศรษฐกิจ ปรับปรุงกฎระเบียบเกี่ยวกับการทำตลาดของอาหารและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ กับเด็กตามคำแนะนำขององค์การอนามัยโลก
12. ส่งเสริมการดำเนินการร่วมกันของภาคสุขภาพและอาหารในการใช้กลยุทธ์ที่เน้นประชาชนเป็นศูนย์กลางเพื่อนำมาซึ่งวิถีการใช้ชีวิตที่ดีต่อสุขภาพและความครอบคลุมทางสังคม

13. ลงทุนและมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายการเข้าถึงน้ำดื่มที่ปลอดภัยและสุขอนามัยที่เพียงพอสำหรับทุกคน โดยการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและความร่วมมือต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

การดำเนินการที่แนะนำ: ความเท่าเทียมทางสังคมและเศรษฐกิจ

14. ใช้การมอบเงินสดหรือการส่งต่ออาหาร หรือความคุ้มครองทางสังคมในรูปแบบอื่น ๆ (เช่น ธนาคารอาหาร ครัวชุมชน ศูนย์อาหารในสถานการณฉุกเฉิน) เพื่อให้กลุ่มเปราะบางสามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ โดยที่ให้ความสำคัญในเรื่องความหลากหลายของชุมชน ทั้งในมิติความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณี พฤติกรรม และความชอบในการรับประทานอาหาร เพื่อส่งเสริมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะทำให้เกิดคนชายขอบ
15. ปรับปรุงโครงการอาหารในโรงเรียนและบริการด้านอาหารอื่น ๆ โดยเน้นไปที่อาหารที่ดีต่อสุขภาพ จัดหาจากชุมชนหรือภูมิภาคใกล้เคียง เป็นไปตามฤดูกาล และมีการผลิตอย่างยั่งยืน
16. ส่งเสริมการจ้างงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน รวมถึงความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่เป็นธรรม ค่าจ้างที่ยุติธรรม และการปรับปรุงสภาพแรงงานในภาคอาหารและการเกษตร ซึ่งครอบคลุมสตรีอย่างเต็มที่
17. ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเศรษฐกิจที่สร้างเสริมสังคมและความสมัคสมานสามัคคี โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกิจกรรมด้านอาหารที่ช่วยให้ประชากรชายขอบในระดับต่าง ๆ ของห่วงโซ่อาหารสามารถดำรงชีวิตได้อย่างยั่งยืน และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและดีต่อสุขภาพทั้งในเขตเมืองและชนบท
18. ส่งเสริมเครือข่ายและสนับสนุนกิจกรรมระดับรากหญ้า (เช่น สวนชุมชน อาหารชุมชน ห้องครัวตึกกับข้าวของสังคม ฯลฯ) ที่สร้างความครอบคลุมทางสังคมและจัดหาอาหารให้กับบุคคลชายขอบ
19. ส่งเสริมให้การศึกษาแบบมีส่วนร่วม การฝึกอบรม และการวิจัยเป็นองค์ประกอบสำคัญในการปฏิบัติการในท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างความเท่าเทียมทางสังคมและเศรษฐกิจ ส่งเสริมแนวทางตามหลักสิทธิ บรรเทาความยากจน และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอและมีคุณค่าทางโภชนาการ

การดำเนินการที่แนะนำ: การผลิตอาหาร

20. ส่งเสริมการผลิตและแปรรูปอาหารที่ใช้กระบวนการที่ยั่งยืนในพื้นที่เมืองและกึ่งเมืองกึ่งชนบท และบูรณาการการเกษตรในพื้นที่ดังกล่าวไว้ในแผนความยืดหยุ่นของเมือง
21. แสวงหาความเชื่อมโยงของการผลิต แปรรูป และกระจายอาหารของพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทใกล้เคียง โดยมุ่งเน้นที่เกษตรกรและผู้ผลิตรายย่อย และให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการเพิ่มขีดความสามารถผู้หญิงและเยาวชน

22. ใช้แนวทางระบบนิเวศเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและจัดการการใช้ที่ดินแบบองค์รวม และแบบบูรณาการ ร่วมกับหน่วยงานทั้งในเมืองและชนบท รวมถึงผู้จัดการทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ โดยผสมผสานคุณลักษณะทางภูมิทัศน์เข้ากับกลยุทธ์อื่น ๆ เช่น การลดความเสี่ยงเพื่อเพิ่มโอกาสในการผลิตทางการเกษตร การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและพื้นที่การเกษตร การปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การท่องเที่ยว การพักผ่อน และบริการระบบนิเวศอื่น ๆ
23. ปกป้องที่ดินและสร้างความแน่นอนให้กับการเข้าถึงและการครอบครองที่ดินเพื่อการผลิตอาหารอย่างยั่งยืนในพื้นที่เมืองและกึ่งเมืองกึ่งชนบท ซึ่งรวมไปถึงที่ดินสำหรับชาวสวนในชุมชนและเกษตรกรรายย่อย โดยอาศัยวิธีการ เช่น การมีธนาคารที่ดินหรือกองทุนที่ดินชุมชน การอนุญาตให้เกษตรกรในท้องถิ่นสามารถเข้าถึงที่ดินเทศบาลได้ และบูรณาการเข้ากับแผนและโครงการพัฒนาเมืองและการใช้ที่ดิน
24. ให้บริการกับผู้ผลิตอาหารภายในและรอบ ๆ เมือง เช่น การฝึกอบรมและความช่วยเหลือทางการเงิน (สินเชื่อ เทคโนโลยี ความปลอดภัยทางอาหาร การเข้าถึงตลาด และอื่น ๆ) เพื่อสร้างระบบอาหารที่ผลิตโดยคนต่างรุ่นและมีความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ทั้งนำไปหมักจากเศษอาหาร น้ำทิ้งที่ไม่มีการปนเปื้อน และพลังงานจากขยะกลับมาใช้ โดยที่ไม่กระทบต่อความต้องการใช้ของคนทั่วไป
25. สนับสนุนห่วงโซ่อาหารที่สั้น องค์กรผู้ผลิต เครือข่ายและแพลตฟอร์มที่เชื่อมผู้ผลิตกับผู้บริโภค รวมถึงระบบตลาดอื่น ๆ ที่บูรณาการโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของระบบอาหารในเมืองที่เชื่อมโยงเขตเมืองและชนบท โครงสร้างพื้นฐานที่วางนี้อาจรวมถึงโครงการทางเศรษฐกิจที่สร้างเสริมสังคมและความสมัครสมานสามัคคีและระบบตลาดทางเลือกที่มีภาคประชาสังคมเป็นผู้นำ
26. ปรับปรุงการจัดการน้ำ (เสีย) และการนำกลับมาใช้ใหม่ในภาคเกษตรและการผลิตอาหาร ผ่านนโยบายและโครงการที่ใช้วิธีการแบบมีส่วนร่วม

การดำเนินการที่แนะนำ: การจัดหาและกระจายอาหาร

27. ประเมินการไหลเวียนของอาหารไปยังและผ่านเมืองเพื่อให้ชุมชนรายได้น้อยหรือด้อยโอกาสสามารถเข้าถึงอาหารสดที่ราคาไม่แพง ในขณะเดียวกันก็มีการวางแผนการขนส่งที่ยั่งยืนเพื่อลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนโดยอาศัยเชื้อเพลิงทางเลือกหรือวิธีการขนส่งรูปแบบอื่น
28. สนับสนุนเทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐานด้านการจัดเก็บ การแปรรูป การขนส่งและการกระจายอาหารที่ดีขึ้น โดยเชื่อมโยงพื้นที่กึ่งเมืองกึ่งชนบทกับพื้นที่ชนบทเพื่อให้สามารถบริโภคอาหารตามฤดูกาลได้ และลดความไม่มั่นคงด้านอาหาร การสูญเสียอาหารและสารอาหาร และปริมาณของเสีย โดยเน้นที่ความหลากหลายของธุรกิจอาหารขนาดเล็กและขนาดกลางไปพร้อม ๆ กับการมีห่วงโซ่คุณค่าที่อาจนำมาซึ่งการจ้างงานที่ดีและมั่นคง

29. ประเมิน ทบทวน และ/หรือส่งเสริมระบบควบคุมอาหารโดยอาศัยการออกกฎหมายด้านความปลอดภัยทางอาหารซึ่ง 1) ดูแลให้ผู้ผลิตและจัดหาอาหารตลอดห่วงโซ่อุตสาหกรรมอาหารปฏิบัติงานอย่างมีความรับผิดชอบ 2) กำจัดอุปสรรคในการเข้าถึงตลาดของเกษตรกรและผู้ผลิตรายย่อย และ 3) บูรณาการความปลอดภัยทางอาหารเข้ากับประเด็นด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม
30. ทบทวนนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐและการค้าเพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดหาอาหารจากห่วงโซ่ที่สั้นที่เชื่อมโยงเมืองต่าง ๆ เพื่อจัดหาอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะที่เดียวกันก็อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงงาน เงื่อนไขการผลิตที่เป็นธรรม และการผลิตที่ยั่งยืนสำหรับผู้ผลิตและผู้บริโภคที่เปราะบางที่สุด ซึ่งเป็นการใช้ศักยภาพของการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐในการส่งเสริมสิทธิในอาหารสำหรับทุกคน
31. ให้การสนับสนุนนโยบายและโครงการตลาดสาธารณะของเทศบาล ซึ่งรวมถึงตลาดของเกษตรกร ตลาดนอกระบบ ตลาดค้าปลีกและค้าส่ง ร้านอาหาร และผู้จัดจำหน่ายอาหารอื่น ๆ โดยตระหนักถึงแนวทางของหลาย ๆ เมืองที่ทำงานร่วมกับภาครัฐและเอกชนในระบบตลาด
32. ปรับปรุงและขยายการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับระบบตลาดที่เชื่อมโยงผู้ซื้อในเมืองเข้ากับผู้ขายในเมือง ในพื้นที่กึ่งเมืองกึ่งชนบท และในชนบท พร้อม ๆ กับสร้างความสมัครสมานในสังคมและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน สนับสนุนการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และส่งเสริมการใช้ชีวิตอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกลุ่มผู้ประกอบการผู้หญิงและผู้ประกอบการรุ่นเยาว์
33. ตระหนักถึงความสำคัญของภาคนอกระบบต่อระบบอาหารในเมือง (ในแง่ของการจัดหาอาหาร การสร้างงาน การส่งเสริมการกินอาหารท้องถิ่น และการจัดการสิ่งแวดล้อม) และให้การสนับสนุนและการฝึกอบรมที่เหมาะสมในด้านต่าง ๆ เช่น ความปลอดภัยของอาหาร อาหารที่ยั่งยืน และการป้องกันและจัดการของเสีย

การดำเนินการที่แนะนำ: ชยะอาหาร

34. มอบหมายให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระบบอาหารเข้ามาประเมินและติดตามการลดการสูญเสียอาหารและการเกิดชยะอาหารในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทานอาหารในเขตเมือง (รวมถึงการผลิต การแปรรูป การบรรจุ การเตรียมอาหาร การนำเสนอและการจัดการที่ปลอดภัย การนำกลับมาใช้ใหม่ และการรีไซเคิล) และให้แน่ใจว่ามีการวางแผนและออกแบบอย่างมีองค์รวม ความโปร่งใส ความรับผิดชอบ และการบูรณาการนโยบาย
35. สร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการสูญเสียอาหารและชยะอาหารผ่านกิจกรรมและการรณรงค์ที่ตั้งเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน และระบุผู้มีส่วนได้เสียที่จะเข้าร่วมดำเนินงาน เช่น สถาบันการศึกษา ตลาดชุมชน ร้านค้า องค์กรให้ความช่วยเหลือ และโครงการด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน

36. ร่วมมือกับภาคเอกชนควบคู่ไปกับสถาบันการวิจัยและการศึกษา และองค์กรที่มีชุมชนเป็นผู้นำ เพื่อพัฒนาและทบทวนนโยบายและระเบียบข้อบังคับของเทศบาลตามความเหมาะสม (เช่น กระบวนการ มาตรฐานความสวยงามและการจัดเกรด วันหมดอายุ เป็นต้น) เพื่อป้องกันการเกิดขยะ หรือนำอาหารและบรรจุภัณฑ์กลับมาใช้ใหม่อย่างปลอดภัย โดยใช้แนวทาง “การใช้อาหารไม่สิ้นเปลือง”
37. ป้องกันไม่ให้เกิดอาหารเหลือทิ้ง โดยช่วยประสานงานการนำอาหารที่ปลอดภัยและมีโภชนาการไปส่งต่อเพื่อการบริโภค หากเป็นไปได้ อาหารเหล่านี้ควรเป็นอาหารที่เสี่ยงเหลือทิ้งจากการผลิตและจัดจำหน่าย ทั้งในระดับค้าปลีกและค้าส่ง และจากรัฐกิจจัดเลี้ยงและการบริการ